

HISTORICITAT DE CRIST

Terçer durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

El creient és convidat a fer l'experiència del Crist. «^{Jn 6,63}Les seves paraules són esperit i són vida.» Les paraules de Crist són compliment del passat, expectatives d'Israel i de la humanitat. Per sobre de tot, però, es realitzen en el present, perquè les pronuncia aquell que és vivent. La clau es troba en escoltar-lo i seguir-lo, lliurant-li la nostra confiança. La lectura evangèlica que es medita aquí correspon al pròleg del llibre de Lluç, a la proclamació de la identitat de Crist, en la sinagoga de Natzaret (Lc 1,1-4).

El pròleg, únic en tots els evangelis, resulta d'un valor inestimable.^{Lc 1,1-4} En ell, Lluç vol conscienciar el receptor de la seva metodologia en el sentit remarcadament històric: el que ha passat, el que hom ha vist, «⁴perquè constatis la solidesa de l'ensenyament que has rebut», que li adreça Lluç a Teòfil, el que estima Déu. El programa de Jesús esdevé enunciat de manera efectista. Es produeix en un dissabte, en la sinagoga, davant de la seva gent. Allí enuncia un passat recent, on s'acompleix l'any de gràcia que tothom esperava, per a tots els que siguin capaços de viure l'any jubilar.

De fet, actualment ens situem en una era de la tecnologia, on l'accent és posat en el futur, en el que està per fer, més que no pas el que s'ha fet, que deixa de tenir importància. Interessa menys la història, que ja no es contempla com a mestra de la vida, sinó que queda reemplaçada per la cibernetica, per l'ordinador, pels projectes de futur que apunten a l'home nou, a noves realitats que es volen construir: models constantment originals. Tot envelleix a una velocitat vertiginosa per tal de ser substituït per un últim model actualitzat.

El cristià participa d'aquest moviment i ho fa legítimament. Cal, però, que actuï amb menor dosi d'ingenuïtat i amb una més que acurada idea del que és realment l'home. Guardar l'esperança i, alhora, ser obrer en la creació d'un món més humà són tasques indispensables que han de menester la inspiració de la fe i de la caritat. Per contra, darrera d'iniciatives cibernetiques hi ha, sovint, filosofies que s'encaminen en els camins de l'autosuficiència i de l'exclusivisme. Sovint es perilla idolatrar les pròpies estructures mentals. Quan l'home ho espera tot del seu propi treball, es torna fàcilment intolerant i agressiu. Se sent amenaçat per una inseguretat més pregona, coneix l'angoixa i, a més, sovint s'equivoca. La realitat és complexa i desborda. Al contrari, ens cal acostar-nos a ella amb l'esperit de finesa que reclamava Pascal (+1662).

El pròleg de Lluç fa present l'altra cara de les coses, el valor d'allò que hem rebut, que no és altre que la tradició mateixa, que ens transmet

l'estimació pels fets del passat, amb l'experiència que uns altres feren, amb els seus errors i encerts. Aquest dipòsit de veritats constitueix una plataforma de llançament per a poder erigir un futur amb valor. El que no passaria de constituir una afirmació assenyada, en el cas dels cristians esdevé indispensable. De fet, fora absurd i esdevindria impossible ser cristians si ens desconnectéssim d'una història única i d'un missatge ric d'una iniciativa que no prové de l'home sinó de Déu mateix. Una tradició que enfonsa les seves arrels en el passat i que, malgrat tot, manté la vigència, encara que les formes exteriors i els costums canviïn. Per altra banda, aquest do i aquesta iniciativa no haurien d'irritar l'orgull humà. Ens hem de recordar que continuem essent criatures, pertanyem al nostre creador. Aquest no és altre que el mateix Pare del cel.

Convindrà tenir sempre present que el relat escrit prové, no de la voluntat d'uns pocs que determinessin en cert moment d'escriure una narració amb més o menys èxit, sinó de la tradició arribada a través dels testimonis concrets i escollits. El mateix Lluç ho reconeix: «^{Lc 1,1}Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure un relat dels fets que s'han acomplert entre nosaltres, ²valent-se del que ens van transmetre els qui des del principi en foren testimonis oculars i esdevingueren servidors de la Paraula. ³Ara jo, havent-me informat minuciosament de tot des dels orígens, he decidit d'escriure-t'ho, il·lustre Teòfil, en una narració ordenada, ⁴perquè constatis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.»

Aquesta és la veritable voluntat dels qui escrigueren els evangelis, és a dir, transmetre amb fidelitat a les generacions venidores el que els testimonis visuals contemplaren. Aquest testimoni fidedigne és el que aporta fidelitat i veritat al que arriba a través de l'Escriptura, alhora que raonabilitat i la credibilitat que el nostre món, jo mateix, haig de menester.

